

KISS BENEDEK (1943.)

CAVATINA

Csontos égtáj ez, rimája télnek,
ködkontyot tűző, vénhedt, pogány,
hogy mint magamba, égre nézek:
valaha, több ezer éve talán
latinnak szült szép, barbár anyám!

És jaj, hol a víg latinok élnek,
hol arany narancs-idő terem,
de messze innen! De messze élek
népemtől én, ki velük-egy-lélek,
de arcom kun s e föld — a mindenem,

hol ha tavasz hát április az
kegyetlen ünnep
bukó panasz csak dehogy vigasz
büntetés büntett

virágkonfettis szél ha jó pestis
nyomul vele
még alig zöldül az ág beleöszül
pár levele!

Latinmód mégis szebbet remélek.
Itt a tavaszra lohasztó ős jön.
Bort iszom egyre, nyarat idézek,
nem vagyok részeg,
bírnom kell, győznöm.

De nem latin már bennem az ének
— itt a nép sírva fogan s mulat:
SEJ VALAHO NNAN MINDIG ELKÉSEK
KOCSISOM TŰZES LOVAT
KOCSIBA ELŐL-HÁTUL FOGAT!

Budapest

KOVÁCS ISTVÁN (1946.)

ÁGYÚÖNTŐK FÖLDJE

Körülállják, nézik, nézik,
ezer éve, ezer évig,
mesemondók, ágyúöntők,
világjárók és fadöntők.

(Farkas Árpád: Szikvizekkel, fenyvesekkel)

Hegyek gőzölögnek,
kisült kenyerei a földnek,
hájukra fenyőket
hintett a szél,
s legelőket.

Hold parázslík
a lármafától forró
hegytetőn.
Riadt patakok
vetik magukat
a völgybe.
Az ember meghal,
ha elmenekül,
szemébe
égő gyanta csöppen,
arcát
a vízre hajtja,
öklét
borvíz-rozsdás kövekbe csapja,
s eltűnik
egy forrásnak kivájt
fatörzsben.

Hajnalban
fölszáll a hamu
az esztendők előtti tűzhelyekről.

Bálványfaragó ősök járnak a mezőt...
ÓVJA ÉLETED A FÖLD!
ÓVJA ÉLETED A VÍZ!
ÓVJA ÉLETED A NAP!

izzó szemünk
az égre-dőlt kapuk
léc-szempillái alatt.

Itt születnek
a balladák,
hősök,

akik országrontó seregek elé
döfik kardjukat,
a hitet megőrzők,
ha ágyúba öntik is
harangjukat.
Mert szent ez a föld,
a folyó,
hegyek ölébe ejtett glóriában:
a tó,
templom falán a király,
s a nép,

az örökzöld-nyelvű,
életadó.

Budapest